

Sygn. akt V CZ 109/07

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSA Michał Kłós

w sprawie ze skargi "E." S.A.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego z dnia 21 września 2006 r., sygn. akt [...]

w sprawie z powództwa Szpitala Specjalistycznego w L.

przeciwko "E." S.A.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2007 r.,

zażalenia skarżącej "E." S.A.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 lipca 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwaną o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 21 września 2006 r., wydanym w sprawie z powództwa Szpitala Specjalistycznego w L. przeciwko spółce „E.” S.A. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny stwierdził, że w skardze o wznowienie pozwana, powołując się na podstawę z art. 401¹ k.p.c., zakwestionowała zawarte w zaskarżonym wyroku postanowienie o kosztach procesu i domagała się jego zmiany w sposób wskazany w skardze. Podniosła przy tym, że wyrokiem z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/05 (OTK-A 2007, nr 3, poz. 32), Trybunał Konstytucyjny uznał art. 393¹⁸ § 2 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym do czasu jego uchylecia przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r., Nr 13, poz. 98), w zakresie, w jakim uniemożliwia zaskarżenie postanowienia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji, za niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Złożona skarga – stwierdził Sąd Apelacyjny – nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 401¹ k.p.c., można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Z przepisu tego wynika, że przesłanką wznowienia jest orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją aktu normatywnego będącego podstawą orzeczenia i wiążąca się z tym faktem utrata mocy obowiązującej tego aktu. Pozwana wniosła o wznowienie w zakresie orzeczenia o kosztach, powołując się na stwierdzoną przez Trybunał Konstytucyjny niezgodność art. 393¹⁸ § 2 k.p.c. z Konstytucją. Przepis ten nie stanowił jednak podstawy zawartego w zaskarżonym wyroku orzeczenia o kosztach, Sąd Apelacyjny postanowił

bowiem o kosztach na podstawie art. 101 k.p.c. Uchylony na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego art. 393¹⁸ § 2 k.p.c. określał jedynie przesłanki zaskarżenia postanowienia, stąd stwierdzenie jego niezgodności z Konstytucją nie skutkowało odpadnięciem podstawy orzeczenia o kosztach. Innymi słowy, pozostawało bez znaczenia dla oceny możliwości wzruszenia tego rozstrzygnięcia.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 401¹ k.p.c. przez przyjęcie, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/05, nie może stanowić w niniejszej sprawie podstawy wznowienia postępowania. W konkluzji żaląca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozważanie zarzutów żalącej trzeba rozpocząć od przypomnienia regulacji zawartej w art. 393¹⁸ § 2 k.p.c., który wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/05, w zakresie w jakim uniemożliwia zaskarżenie postanowienia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji, uznany został za niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji (Dz.U. z 2007 r. Nr 61, poz. 418, OTK-A 2007, nr 3, poz. 32). Przepis ten stanowił, że w sprawach, w których przysługuje kasacja, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 392, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Został on uchylony przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), która weszła w życie z dniem 6 lutego 2005 r.

W świetle art. 401¹ k.p.c., podstawą wznowienia postępowania może być orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą, jeżeli dotyczy ono tego aktu normatywnego, który stanowił podstawę wydanego orzeczenia. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 44/07 (niepubl.), merytoryczne rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny problemu zgodności z Konstytucją zaskarżonej treści normatywnej jest zawsze

orzeczeniem o zgodności z Konstytucją tego przepisu, nie odnosi się natomiast i nie wywiera skutku w stosunku do innych przepisów, nawet zbieżnych lub tożsamy z normą objętą sentencją wyroku (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 października 1998 r., SK 3/98, OTK 1998, nr 5, poz. 69 i z dnia 9 listopada 2005 r., P 11/05, OTK-A 2005, nr 10, poz. 113). Mając na względzie to stanowisko trzeba podkreślić, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/07, nie wywiera skutku w stosunku do obowiązującego art. 394¹ § 2 k.p.c. Nie dotyczy także – wbrew odmiennym zapatrywaniom żalącej – zawartego w zaskarżonym wyroku orzeczenia o kosztach wydanego na podstawie art. 101 k.p.c.

Konkludując, trzeba zgodzić się z oceną Sądu Apelacyjnego i stwierdzić, że wniesiona skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.